

levendes Raadighed over Gaarden, og at det navnlig kan formenes denne at pantsætte samme, ligesom den Længstlevende i intet Tilfælde kan give Nogen Pantret foran de Arvelodder, som ere Børnene tilfaldne efter den forhen afdøde Fader eller Moder, hvilke Arvelodder, som foransøgt, blive prioriterede i Gaarden, indtil det paa anden Maade gjøres Arvingerne fyldest for samme.

§ 9.

Det er ligeledes en Selvfølge, at den Længstlevende ikke kan efter sin Ægtefælles Død gjøre nogen Forandring i den engang, til Fordeel for et af Børnene, af dem begge tilkjendegivne sidste Villie, men skulde bemeldte Barn døe eller et vilde modtage Eiendommen, kan den Længstlevende ved en ny testamentariff Disposition bestemme, hvo af de øvrige Børn der skal træde i dets Sted, saafremt det fælles Testament ei allerede indeholder nogen Bestemmelse desangaaende.

§ 10.

Den Ret til at beholde Gaarden, som der ved Ægtefollis fælles Testament kan tillægges den Længstlevende af disse, skal med Hensyn til Manden ikke være indskrænket til den Tid, han bliver henstidende ugift, ligesom Gaarden og, naar Enken indlader sig i nyt Ægteskab, kan forblive hos hende og hendes anden Mand, saalænge indtil den Søn, hvem Gaarden efter Testamentet skal tilfalde, bliver myndig, hvorved i Overensstemmelse med N. L. 3—19—34 forstaaes 18 Aars Alderen, eller indtil den Datter, som den er tillagt, indgaaer Ægteskab.

§ 11.

Istedetfor en saadan Disposition, som §§ 8 og 10 hjemle en Selveier og hans Hustru Ret til at oprette til hinandens Fordeel, skal det ogsaa, uanset de have Livsarvinger, staae dem frit for ved reciprokt Testament at bestemme, at den Længstlevende skal beholde Gaarden med Tilbehør som sin fuldkomne Eiendom imod efter foregaaet edellig Taxation at udbetale den Førstafdødes Arvinger $\frac{1}{3}$ af Gaardens og dens Tilbehørs sande Værdi, denne dog kun beregnet efter Fradrag af den derpaa hvilende Gjæld, hvormed disse i ethvert Tilfælde skulle lade sig nøie, samt under den Betingelse, at den Længst-

levendes Ret til i Overensstemmelse med § 15 i Fdn. af 21de Mai 1845 at tage Arv efter den Førstafdøde bortfalder.

§ 12.

Naar en Selveier i Medfør af denne Lov har givet sin faste Eiendom til eet af sine Børn mod et moderat Vederlag, skal han ikke være beføiet til paa anden Maade at disponere over mere end en ottende Deel af sin efterladte Formue, saaledes som denne bliver efter den Værdi, hvorfor Gaarden efter Bestemmelserne i § 6 bliver at overtage af det vedkommende Barn, hvilket samme skal gjælde, naar en Selveier og hans Hustru, der have Livsarvinger, vilde benytte den Ret, § 11 hjemler dem til at testere hinanden Gaarden til Eiendom.

§ 13.

Ligesom den, der besidder flere Selveiergaard, ikke kan ved Testament tillægge eet Barn flere af disse, naar han efterlader sig flere Børn, saaledes kan der heller ikke forbeholdes den Længstlevende flere Gaarde; dog maa Sidstnævnte ogsaa kunne beholde den Gaard, som er tillagt en ikke fuldmyndig Søn eller en Datter, indtil han bliver fuldmyndig eller hun gift, hvorved det imidlertid i Overensstemmelse med § 10 bliver at iagttage, at i det Tilfælde, hvor Enken gifter sig paany, ikke Fuldmyndighed, men alene Myndighed udtræves, for at vedkommende Søn skal sættes i Besiddelse af Gaarden. Ei heller kan det Foransøgte være til Hinder for, at den Længstlevende beholder de flere Eiendomme, der kunde tilfalde den som Boeslod efter Loven.

§ 14.

En Enke, der eier en Selveiergaard, kan i Gæt og Alt udøve den Testationsfrihed, som ved denne Lov hjemles. Imidlertid kan den Enke eller Enkemand, som hensidder i uskiftet Bo efter den Afdøde, uden at der, medens denne levede, er gjort nogen testamentariff Anordning om Gaarden, ikke benytte den nævnte Testationsfrihed anderledes, end at den Afdødes Arvinger maae beholde den allerede faldne Fædrenes eller Mødrenes Arv ukrænket.